

45.
PRÆSES H. T. MEDICORUM ORDINIS,
JOHANNES LEMBKE,
MEDICINÆ DOCTOR ET PROF. ORD.; ACADEMIÆ
ET FACULTAT. MED. SENIOR, NEC NON CIVITATIS
GRYPHICÆ PHYSICUS,

AD INAUGURALEM
*de Excretionē Portionis intestini jejuni per
guttur inferius, salva manente aegri vita,*

DISSERTATIONEM
PRÆNOBILISSIMI ET DOCTISSIMI
MEDICINÆ CANDIDATI,

DOMINI
ANDREÆ WESTPHALII,
GRYPHISWALDENSIS,

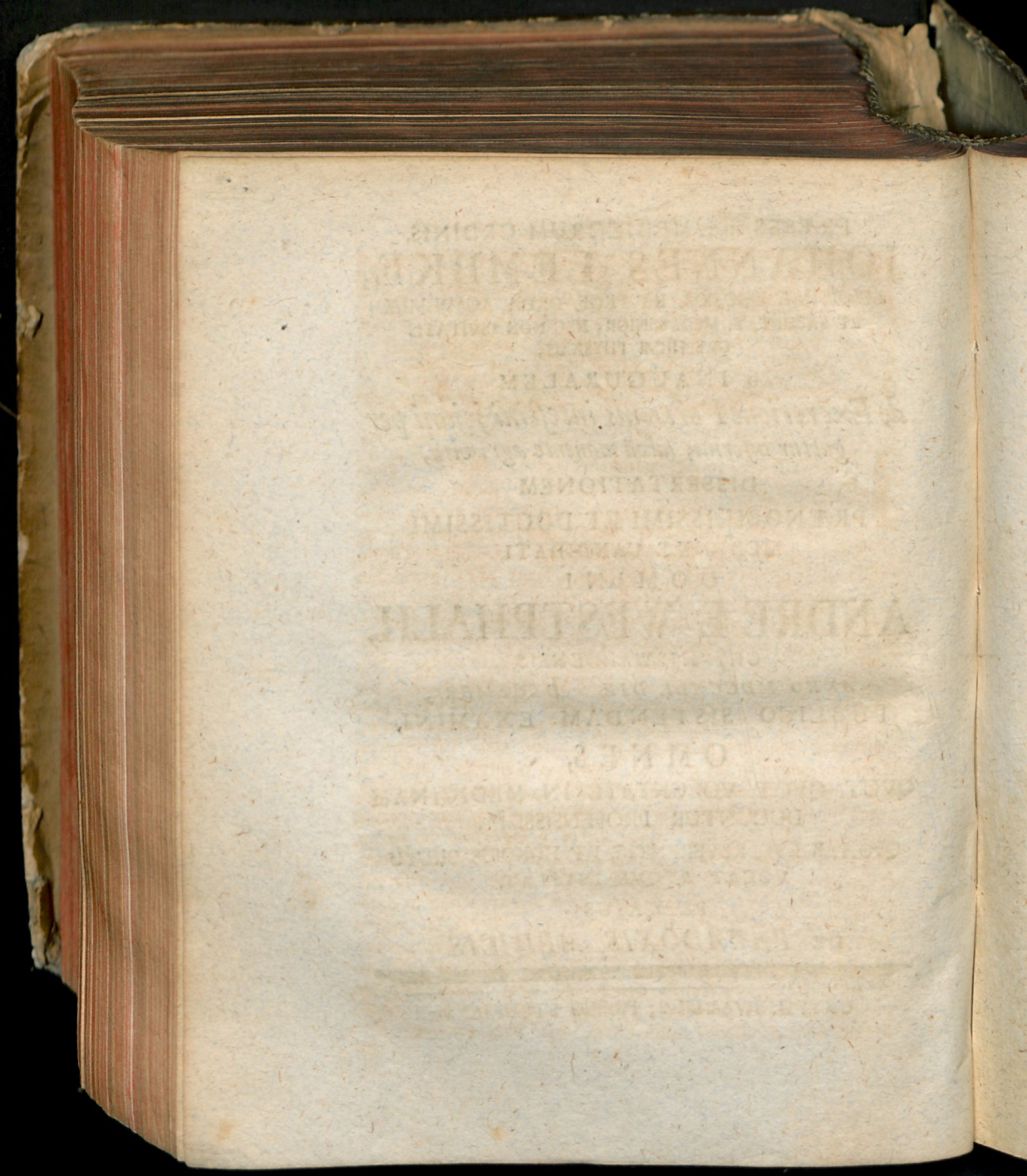
ANNO MDCCXLI. DIE DECEMBR.,
PUBLICO SISTENDAM EXAMINI,

OMNES,
QVOT QVOT VOLUNTATE IN MEDICINAM
DUCUNTUR PROPENSISSIMA,

QVO PAR EST, REVERENTIÆ ET HONORIS CULTU
VOCAT ATQVE INVITAT,

PREFATUS
DE *PARADOXIS MEDICIS.*

GRYPHISWALDIÆ, PRÆLO STRUKIANO.

Faint, mirrored text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mostly illegible due to fading and staining, but appears to be organized into sections. Some faintly discernible words include 'DIPLOMA' and 'ANNO'.

Paradoxorum nomine, in Scholis Stoicorum, ejusmodi insigniebantur placita, quæ, ex illorum quidem mente, sint mira, atque ab aliorum hominum opinione recedant longius, atque abhorreant. Aliis placuit, vocem paradoxorum iis imponere, quæ sint mirabilia; ne fando quidem audita, atque ex omni sæculorum memoria vix fuerint cognita. Alii nomen hocce ad ea, quæ primo sensus suspendant, deinde autem aliquid præter expectationem subjiciant, pertraxerunt. Optime autem illi suas subduxisse rationes, videntur, qui sub paradoxorum nomine ea concluderunt, quæ contra præsumptionem contingant, ita quidem constituta, nulla ut eorum inveniri ac reddi statim possit ratio. Sub PARADOXIS MEDICIS ea itaque comprehendam, quæ in rebus, ad medicinum pertinentibus, præter opinionem, offeruntur; in quibus tamen ratio, & cur evenerint, invicto argumentorum robore non potest demonstrari. Omnem ætatem hujus generis vidisse exempla, eademque occurrisse sæpius, partim comprobatur experientia, partim ex illis, qui observationes compilarunt medicas, redditur manifestum, partim etiam secutz paginæ edocebunt. Ita namque, meis ut assertis lumen affundatur clarius, vitam hominis sine cordis motu, non posse manere salvam ac tectam, res est, quæ omnibus est nota, quam quæ notissima. Imo etiam vulnus non adeo grave, cordi inflictum, statim mortem vulnerati commitem habere, illumque rebus humanis eximere, auctores illi, quibus casus de lethaliitate vulnerum debemus congestos, luculenter exposuerunt: sicuti ratio etiam ipsa hoc jubet. Verum enim vero, quis summa animi admiratione non corripatur, qui legerit, homines sine corde vitam ac spiritum traxisse. Ita namque Halmiæ latro quidam, miserrimo supplicio affectus, corde evulso, caput adhuc commovit, cor-

que suum resectum contemplatus est attentius, notante THOMA BARTHOLINO *Cent: III. Histor: V.* In FRANCISCI BACONIS VERULAMII *Historia vita ac mortis* legitur relatum exemplum hominis exenterati & per rotam dissecti; qui aliquod post tempus edidit voces, corde exempto & partibus a toto separatis. Idem de quodam Indo, postquam cor fuerit exsectum & immolatum memoriae traditur; is, dicitur cum de scalis præceps daretur, Hispanos his allocutus esse verbis: **equites mactarunt me;** teste HORNII *Historia naturali.* Et, quis sibi habebit persuasum, fieri potuisse, ut homines in lucem editi vixerint sine cerebro & cerebello, quod tamen evenisse testatum reliquit SAVIARD, Chirurgus Gallicus; consulatur *Journal des Scavans de l'année 1690.* Est ibidem commemoratum, a femina quadam infantem sine cerebro & cerebello, fuisse exclusum. Et de infante, legitimum partus terminum adepto, bene ceteroquin formato, narrat MERIY, illum cerebro & cerebello fuisse destitutum. Adeas *historiam Academiae regiae scientiarum Parisiensis, anni 1704.* De puella, sine cerebro nata, in subsidii partes vocandus est BLEGNI in *Zodiaco medico Gallico ann: 1681. mens: aprilis, observ. III. p. 54.* Hominis, absque stomacho viventis, facta est mentio in *Ephemerid: Natur: curios: Dec: II. Ann: 3. observ: 44. p. 124.* Vulnerato tonsor quidam propendentem lienem, ignorantia ductus, abscidit; qui tamen sanitati fuit restitutus; prout BARTHOLINUS *Cent: IV. Histor: med: p. 51.* dedit expositum. Neapoli quidam lienem alii sine noxa exemi. Possent adhuc plura in medium proferri exempla hominum, qui sine hepate, renibus, vesica urinaria, intestinis, pericardio, utero, ceteris, vitam degerunt: sed paginarum angustia hæc non capit. In eo potius, quod incepi, stadio decurram, paradoxa quædam medico practica, ex aliis partim auctoribus desumpta, partim quoque in praxi mea observata, enarraturus. Primo vero omnium meam in se convertit mentem Historia illa mirabilis de medicato manus tactu, quam JOHANNICOL: PECHLINUS in *observ: Physico medicis* p. 476. exhibuit; ubi Hibernus quidam, Valentinus Greatrakes celebratur, quod omnes fere morbos, solo tactu, persanaverit, manu semel admota, fugientemque dolorem ad extrema usque persequente. Quod si dolores pertinacius infisterent, impositamque manum morarentur, iteratis frictionibus, facile eos de loco ad locum, & a nobilioribus membris, ad
igno-

ignobiliora, tandemque ipsa corporis extrema derivabat, plerique tamen omnes ad medicatæ manus contactum, velut fascino deliniri; morbos, sentiebant. Sustulit autem solo manus attactu paralyfin, Hemiplegiam, cephalæam, Vertiginem, cæcitatem, surditatem, tabem anglicam, hydropem, tympanitidem, arthritidem vagam, podagram, calculum, pleuritidem, Diarrhœam, vomitum, febes omnis generis, dolores, tubercula, œdemata, ulcera, carcinomata, sinus putridos & fistulosos, serophulas, deploratum alias malum. In sanandi formula, id non tantum deprehensum est prodigiosum, quod solo attactu, lituque iterato, sanatio fieret, sed quod ipsa illa natura, medicatæ manus auxilio semel excitata, ad omnis generis excretiones, sudores, vomitus, diarrhoeas, aut insensilem transpirationem, materiam morbificam converteret, seque onere liberaret. Retuli hæc fide ac verbis Pechlini, qui simile quid de Monacho quodam, ex Italia oriundo, recenset, quippe qui, solo manus attactu, adjecta benedictione quadam divina, multos morbos profligaverit atque proscripserit. Icterus pertinacissimum, sola chelidonii majoris applicatione in furas, fuisse curatum, commemorat JOH. HENR. SCHULZIUS in disputatione *de Ictero per applicationem Chelidonii majoris curato*. Negotium hujus rei ita quidem fuit gestum: Studiosus quidam, cum adre vellet Lutetiam Parisiorum, in itinere constitutus, ictero forti est correptus, qui omnem remedium vim irritam reddidit adeo, ut æger jam in mortis faucibus hæreret: accedens vero rusticus asserbat, ægrotum e morbo esse evasurum, si tantummodo chelidonium majus ad furas applicaret. Quibus factis, interposito paucarum horarum spatio, vesiculæ, luteo repletæ humore, in illo loco, cui chelidonium fuit applicatum, prominuerunt, quibus resectis, humor luteus magna copia effluxit, ægerque mortis periculo subductus, cum sanitate iterum rediit in gratiam. Incontinentia urinæ diuturna, solo pulvere bufonis vivi in nova olla usti, sacculo incluso, & collo appenso, fuit correctæ, ac penitus sublata. Causam hujus rei JLL.: HOFFMANNUS Disputatione *de incontinentia urina post partum difficilem*, peroravit. Majorem vero attentionem provocat observatio ROBERTI BOYLEI in Tr: *de utilitate Philosophia experimentalis*, qui exemplis, e praxi petitis medica, conficere contendit, in uteri hæmorrhagia, etiam fortissima, si omnium aliorum medicamentorum virtutes eadem excesserit, superaveritque,

nihil promptius adferre auxilium, quam Jaspidem rubram, aut punctis rubris interspersam, collo gestatam, aut carpo alligatam, aut manu detentam. Et quoties occurrunt observationes de remediis sympatheticis in vulneribus, admodum periculosis, & hæmorrhagiis, alias lethaliibus, institutis, quæque spem medentis non fefellerunt. De Pthysi etiam consummata prostant observationes, illam fuisse sedatam fluxu copioso materiæ ulcerosæ ex pulmonibus per alvum. NARDUS, Medicus Italicus, in Libro, qui nomen in fronte gerit præfixum: *Nox genialis*, de nobili quodam tradidit Veneto, illum jam per annum pthysi fuisse afflictum consummata: accedente vero effluxu materiæ copiosæ, ejusque ulcerosæ per alvum, e pthysi illa evasisse, vitamque coluisse prosperrimam. Pleuritidem ex impositione vesicantium erui atque converti, auctor est GEORGIUS BAGGLIVIVS in *Op: medico-præcticis & anatomicis*; in quibus horum quidem verborum facultas præbetur: *quicumque die secundo scilicet aut quarto, quinto, septimo, ante vel post factam sanguinis misionem, spirandi difficultas, & difficultas pariter excreandi sputi, pleuritico superveniant; statim duo vesicantia tibiis admoveo juxta illud Hippocratis in prognost: in pulmonibus quicumque tumores fiunt ad crura, optima &c.* Post apposita vesicantia, observavi, expectorationem statim promoveri, spirandi difficultatem imminui, & alvi fluxum. si adsit, feliciter sisti; omnesque pleuriticos, calibus symptomatibus, affectos, brevi & feliciter sanatos vidimus. Ita quidem ille. Finem denique paradoxis ejusmodi medicis recensendis faciat casus, quem ipsi nobilissimo Domino Candidato observare, licuit; Miles quidam tumorem durum crica tempora, in illo quidem loco, ubi ossa temporum cum osse frontis, sphænoideo & bregmatis, sunt conjuncta, sentiebat. Ad tumorem hunc debellandum varia applicabantur remedia, quæ status morbi exigere videbatur. Enim vero omnia in irritum cadebant, & tam tumor, quam durities ejus per quatuordecim dies producebantur. Tandem Chirurgus, ægroto medelam paraturus, mane accedens, reperiebat, tumorem illum, qui die antecedente adhuc aderat admodum durus, fuisse sublatum; simul tamen observavit, materiam ulcerosam e sinu ossis maxillaris effluxisse, illudque os, ut & musculos, hocce obtegentes, perforasse, & quod mirandum, ossa illius loci, quem tumor occupaverat, talem mollitiem induisse, ut tactui etiam cederent. *Quicun-*

cunque igitur iusta perpedit æstimatione, quæ hæctenus in numerum paradoxorum medicorum sunt conjecta, ille sententiam meam suo excipiet assensu, ea esse talia, quæ facta sint præter opinionem; quorum tamen ratio, & cur facta sint, in vivo argumentorum robore ad liquidum perducere non possit. Nam quis evoluerit, atque enodaverit rationes, cur Hibernus ille, morbos, quos pertinacia alias præstitit invictos, solo manus tactu potuerit debellare ac prosternere; quis reddet rationes, fundamentis superstructas certis, quare chelidonium majus, ad furas applicatum, icterum, qui ad supremum processerat gradum, sola ad collum appensio pulveris bufonis ulti, incontinentiam urinæ; Jaspis manu detenta aut collo appensa, hæmorrhagiam uteri fortissimam coercere ac reprimere potuerint. Quis rationibus viam aperiet, per quam materia, ulcus pthysicum producens, ad infimum ventrem sit derivata alvoque ejecta? Quis veritatem extorserit, quomodo vesicatoria in pleuritide effectus tam eximios præstare potuerint? Quis denique lumen prætulit desideranti, tenebrisque circumfuso, quomodo contingere potuerit, ut materia ulcerosa, quæ tumorem in osse temporum genuerat, e sinu ossis maxillaris potuerit effluere, cum nulla ab illo, ad hunc locum via pateat. Sunt hæc, quæ in doctrina paradoxorum medicorum, hujus plagulæ admisit angustia, & præsentis descriptionis genus mihi imperavit. Huic quidem Dissertatio inauguralis nobilissimi atque doctrina eminentissimi Domini Candidati, ANDRÆ WESTPHALII, thema certe satis paradoxum, de *Excretionem portionis intestini jejuni per guttur inferius, salva manente agrivisa*, excutiens, locum fecit, anamque subministravit.

Cum vero res Academiæ eo consuetudinis sint adductæ, ut Doctoris nomen & insignia percepturi, memoriam vitæ ac studiorum, brevi commentatione comprehendant; hanc quidem Domini mei Candidati, (quem in deliciis habeo, quique brevi sane tempore, quæ gratia fuit divina, tam feliciter adolevit, ut ætate superior esse videatur) disertis ipsismet verbis, ac proprio calamo, expressam, omnium in conspectum producam.

SWAVISS-

Suavisissimam hanc lucem adspexi, ejusque communem usuram haurire cœpi Gryphiswaldia, Anno hujus Seculi XX., die XIX. Februarii. Miror certe hanc gloriam, ac veneror, me natum, hancce urbem attigisse, genitricem illam optimorum ingeniorum fecundam, qua ad omnis eruditionis laudes, surrexerunt altissime. Parentem colo DN. ANDREAM WESTPHALIUM, Moral. & Histor. Prof. Publicum: matre genitus sum DN. ANNA SOPHIA GADEBUSCHIA, morum sanctitate, ac sexus sui ornamentis, spectatissima. Quodsi ponderis aliquid & praesidii positum esset in familiarum origine texenda, longam earum possem concinnare seriem, eandemque claris quondam Academiae Grypbicae luminibus, Rungiiis ac Willmannis, exornare: praesens vero negotium meam mentem ad alia revocat. Aetate teneriori superata, omnem per cultum honestarum artium ac disciplinarum, animum qua expoliunt, copiam orationi praebent, ornamentum afferunt, pueritiam atque adolescentiam transégi, faciliorem atque proniorem ad eandem, praeter alios, viam monstrante atque aperiente, Viro excellentissimo, summeque Venerando, DN. D. LAURENTIO STENTZLERO, qui tunc quidem temporis, felix quippe ingeniorum formator, in schola hujus urbis juventuti fidelissimam ac dexterrimam dabat operam, illamque institutis auctam praclarissimis enutriebat. Cura itaque educatus intentiori, ac disciplina scholastica excultus juste, atque imbutus, in tabulas Academiae Anno MDCCXXXIV. sum relatus, cum Vir Magnificus DN. D. JOH. LEMBEKE, reipublica huic literaria praesesset ita, ut omnibus ejus fides atque integritas esset gratissima pariter atque acceptissima. Cum inter ceteras animi, dotes ad artis salutaris doctrinam

mira

mira quadam indoles & natura, qua Viri illius, quem diximus, Illustr. exemplo, admodum conspicuo, magis ac magis accendebatur, in me eniteret; in artem quidem medendi, qua certe e caelo est devocata, toto animo & studio omni incumbebam, nactus, id quod Dei immortalis nutu atque consilio gestum est, ac provisum, duces, recondita doctrinae gloria excellentes, operamque probatissimam perpoliendae juventuti, qua ad Sacra haec contendit, impendentes, Viros sc. excellentissimos atque experientissimos DN. D. JOH. LEMBKENIUM, nec non DN. D. CHRIST. STEPH. SCHEFFELIUM. Ex illius quidem ore venerabili doctrinam, qua ad ipsas naturae latebras parat aditum, atque omnia arcana perscrutatur & excutit: Sublimiorem porro rerum naturalium scientiam, qua ad fontes naturae descendit abditissimos; nec non philosophiam illam, qua rationes corporis humani exponit, reliqua, hausi ac percepi. DN. D. SCHEFFELIO duce, omnium disciplinarum, quibus medicina ambitus absolvitur, campum sum emensus. In hoc tamen itinere, difficillimo alias, ac longe lateque diffuso, fontes aperiebat amoenissimos, quorum rivuli tempore consecuto, in me derivati sunt largissime. Ad virtutem & artem vitae, recte, sapienter ac cum dignitate instituenda, eruditus sum praeceptis a Venerando meo Parente; quo ducente perlustravi etiam orbem, & civilem, et eruditum, ita quidem exhibitum ac representatum, ut non rerum gestarum modo casus atque eventus, sed rationes etiam, causeque noscerentur. Doctrina vero morum, cum historia arcto adeo cohaeret vinculo, ut nulla disciplina tam sanctam colant amicitiam, mutuamque sibi operam praestent. Idem & ingenium meum ad sermonem latinum construendum effinxit. Praeceptis dirigenda

)(

da

de rationis, a Viro Excellentissimo, DN. GEORGIO ALBERTO SCHWARTZIO sum imbutus. Aures etiam meas dedi recitationibus Viri Clarissimi, DN. M. PETRI AHLWARDTII, logicis, metaphysicis, pariter ac mathematicis. Anno hujus sæculi, qui agebatur XXXVI., Præside DN. D. CAWANO, publico subiciebam examini Positiones anatomico physiologicas, de Anatomia præstantia, definitione, & ejusdem historia. Quoties mihi suggerebatur occasio, sententiam meam dicendi contra alios; aut eam ab aliorum insultibus defendendi, vires mei ingenii strenue atque acriter exercui.

Confecto sic Gryphiswaldia studiorum meorum cursu, peregrinationem ad externos anno MDCCXXXIX. suscepi, ampliore medicinæ copiam mihi paraturus. Ea mente, eoque consilio, Berolinum, illam elegantiarum omnium sedem ac domicilium, concessi, ut in doctrinarum illarum, quæ in singulis humani corporis partibus, abditis venarum ductibus explorandis versatur, ac quæ manu medetur, arcem contenderem quam maxime. Est enim Anatome velut Atrium, quod ingredi coguntur, quot quot in intimos medicinæ recessus satagunt penetrare. Aditus hic mihi patuit facilissimus ad Virosum summorum, puta, DN. D. AUGUSTINI BUDDEI, Archiatri Regii atque Consiliiarii aulici; DN. CAROLI NEUBAUERI; DN. D. SAMUELIS SCHARSCHMIDII, cui nuper hodiernus Rex Borussiae, curam ac custodiam suæ salutis commisit, amicitiam ac benevolentiam. Sub BUDDEI quidem auspiciis, omnes partes sectorum corporum sedulus perquisivi, demonstrationibus ejus Anatomicis mire delectatus. DN. NEUBAUERUM in Operationibus Chirurgicis, rite & recte suscipiendis, habui præcuntem. Fidelem DN. SCHARSCHMIL-

SCHMIDII operam sum expertus, in medicamentorum facultatibus cognoscendis, medicina caute exercenda, & parte illius, quæ victu curat ac medetur. A spectaculo illo deformi, ac miserando operationum, quod in hospitio Invalidorum edebatur, nil quoque animum ipotuit retrahere, atque advocare. Quin ipse manus non raro admovi, vulnera, ferro & medicamentis curaturus. Visis denique omnibus, quæ exemplo, raritate, antiquitate sunt conspicua, quibusque suppellex ea librorum regia, eademque splendidissima, naturæque artis & nummorum promptuarium instructissimum, superbiunt ad invidiam usque. Jenam iter intendebam, sed dulcedine Musarum Hallensium detentus, Halam studiorum meorum sedem ac magistram elegi, ad summorum Virorum, quorum fama Europam, quanta est, peragravit, quique Academiae hujus laudes sparserunt latissime, disciplinam & elegantiam ulterius excolendus. Neque expectatio illa me fefellit. Optimarum namque, & saluberrimarum doctrinarum semina, a Magistris, qui summorum Medicorum nomina cum gloria ac dignitate tuentur, percepti uberrime. Nullum est honoris genus ita magnificum, ita edito in loco situm, quod non summis virtutibus & meritis, prorsus in me eximiis, illustr. FRIED. HOFFMANNI, qui omnem orbem ad cultum, venerationemque sui nominis convertit, postquam perfectum Medicinae decus sub eo erupit; nec non Viri Excellentissimi, DN. D. JOH. HENR. SCHULTZII, qui per vestigia doctrinarum Hoffmanni decurrens, magnitudini ipsius est successurus, impetu animi devoti existimem deberi. Nec tamen sua laude JOH. JUNCKERUS, BASSIUS, CASSEBOHMIUS, KRUEGERUS, sunt defraudandi, quippe cum studia mea in Anatomicis, Chemicis, Chirurgicis, nec non Pbysicis, sibi habuerint commendatissima.

Nasce

Hasce studiorum rationes Hale ingressus, iter Gryphiswaldiam Anno MDCCXL. mense Octobris relegi, hic fortunarum mearum, siquidem a summa sapientia hoc fuerit dispositum atque constitutum, sedem collocaturus. Eidem illis praeui promptam, paratam, expositamque, qui opem meam qualemcunque, in morborum remedia postularunt. Ingenium meum, ut recitationibus aleretur ac firmaretur Academicis, gratiosa Facultate indulgente, studiose juventuti, quae indolem selectiorem studiis admoveret medicis, scholas aperui Anatomicas, sedulo frequentatas. Aditum vero ad Jura & honores Doctoris mihi paraturus, desiderium illustri, atque gratioso Medicorum ordinis, quae par fuit reverentia, significavi, qui & omnia retulit ad arbitrium petentis.

Postquam itaque Nobilissimus Dominus Candidatus, privatos inter parietes, in experimentum fuit rogatus, omnem in partem virtus illius sese approbavit. Ordinis igitur, nec non aequitatis ratio jam exigit, ut eruditione, uberius & publice explicata, fructum suae eruditionis ferat gloriosissimum.

Actui huic solemnem, ut Magnificus Dominus Pro-Cancellarius; Magnificus Dn. Rector; Generosus Dicasterii Regii Director; utriusque inclyti Collegii proceres; Optimi hujus civitatis Patres; Ministri verbi divini colendissimi; Illustris, Generosa ac Nobilissima juvenus Academica, animis intersint faventibus, omnis observantiae & humanitatis significatione, rogo ac contendo.

P. P.

GRYPHISWALDIÆ
SUB ORDINIS MEDICI SIGILLO

Die Decembr.

ANNO MDCCXLI.

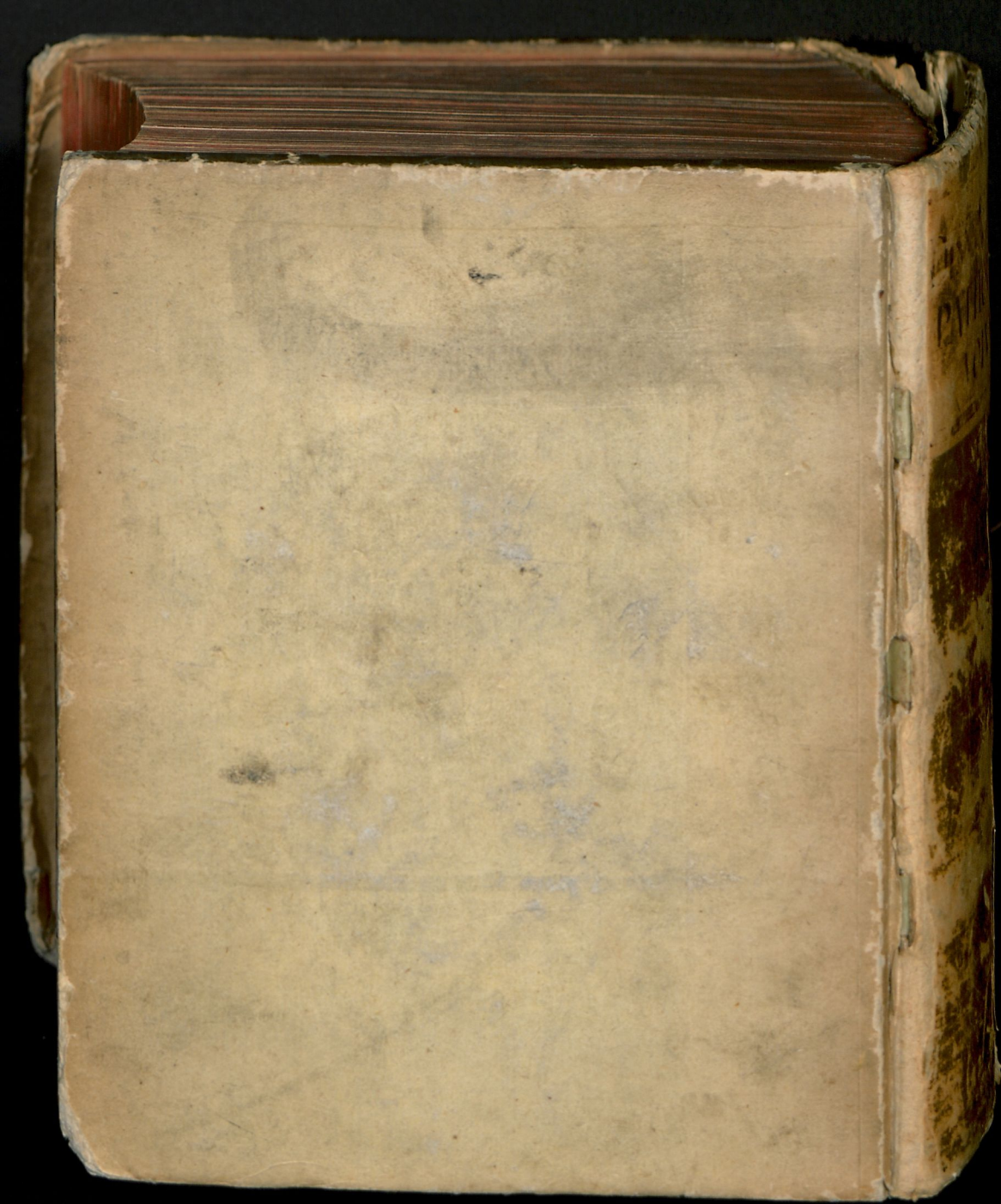
00 A 6272

f

TA-OL

Reho ✓

PRÆSES H. T. MEDICORUM ORDINIS,
JOHANNES LEMBKE,
 MEDICINÆ DOCTOR ET PROF. ORD.; ACADEMIÆ
 ET FACULTAT. MED. SENIOR, NEC NON CIVITATIS
 GRYPHICÆ PHYSICUS,

AD INAUGURALEM
*de Excretionē Portionis intestini jejuni per
 guttur inferius, salva manente ægri vita,*

DISSERTATIONEM
 PRÆNOBILISSIMI ET DOCTISSIMI
 MEDICINÆ CANDIDATI,
 DOMINI

ANDRÆ WESTPHALII,
 GRYPHISWALDENSIS,

ANNO MDCCXLI. DIE DECEMBR.,
 PUBLICO SISTENDAM EXAMINI,

OMNES,
 QVOT QVOT VOLUNTATE IN MEDICINAM
 DUCUNTUR PROPENSISIMA,

QVO PAR EST, REVERENTIÆ ET HONORIS CULTU
 VOCAT ATQVE INVITAT,

PRÆFATUS
 DE PARADOXIS MEDICIS.

GRYPHISWALDIE, PRÆLO STRUKIANO.

